

РЕШЕНИЕ

№ 27387

гр. София, 17.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 28.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **7429** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 87 и сл. от Закона за убежището и бежанците.

Делото е образувано по жалба от Ф. У. М. – гражданин на С., против РЕШЕНИЕ № 7499/02.07.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, с което на чужденеца е отказано предоставяне на международна закрила.

С протоколно определение от 28.10.2024 г. Съдът остави без уважение искането на жалбоподателя за спиране съдебното производство, предвид отправено от Административен съд София – град, по адм. дело № 7126/2024 г. преюдициално питане до Съда на ЕСи обяви, че ще се произнесе с решение. По частна жалба делото е изпратено на ВАС, на 08.11.2024 г., откъдето е върнато на 13.12.2024 г. С Определение № 12840/27.11.2024 г. по адм. дело № 10861/2024 г. състав на Трето отделение на ВАС е оставил частната жалба без разглеждане, като процесуално недопустима.

В съдебното заседание жалбоподателят се явява и заедно с упълномощения адвокат В. П.: поддържа жалбата; не представя доказателства; по същество пледира за отмяна на оспорваното решение, като цяло.

Ответникът –председател на Държавна агенция за бежанците, посредством юрисконсулт: оспорва жалбата; представя два броя актуални справки, съответно за Турция и С..

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди писмените доказателства, съдържанието на оспорваното решение и доводите на страните, приема следното.

Жалбата е процесуално допустима за разглеждане по същество.

Ф. У. М. - гражданин на С., етническа принадлежност - арабин, вероизповедание – мюсюлманин - сунит, семейно положение – женен е подал молба за международна закрила на 17.11.2023 г., пред РПЦ – С.. Заявил е, че е напуснал страната си в началото на месец август, 2023 г. и пристигнал в Турция, където (предвид данните от проведеното на 14.12.2023 г. интервю) останал до края на м. 10.2023 г. След това преминал не по установения ред на територията на Република България. Заявил е, че е живял в района на [населено място], който бил под контрола на официалните власти, но и там се чували взривове и престрелки. Като причини да напусне страната на произход посочил водената там война, лошите условия за живот, липса на работа и желание да се установи в Н., където да подаде молба за събиране на семейството си. Х.. По време на престоя си в Турция не се възползвал от възможността да поиска закрила, предвид действащия там от 2014 г. Закон за чужденците и международната закрила.

С процесното Решение № 7499/02.07.2024 г. на председателя на ДАБ са обсъдени описаните по – горе твърдения на чужденеца. Решението съдържа мотиви за липса на основания, както за предоставяне статут на бежанец, така и на хуманитарен статут. От друга страна е прието, че Турция се явява за жалбоподателя „трета сигурна държава“, по смисъла на § 1, т. 9 ДР ЗУБ. В подкрепа на този извод е изложил подробни мотиви, с които е обосновал отхвърляне на молбата за закрила.

Настоящият състав на Административен съд София – град, като споделя извода за това, че Турция се явява за молителя „трета сигурна държава“ приема, че оспорваното Решение № 7499/02.07.2024 г. на председателя на ДАБ е правилно и законосъобразно. В случая становището, че Турция представлява трета сигурна държава не е единственото основание за отказа от закрила.

Според чл. 8, ал. 1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Макар нормите на ал. 2 и на ал. 3 от чл. 8 да дават възможност за по – широко тълкуване на понятието „преследване“, по смисъла на ал. 5, то (преследването) следва да бъде на основата на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. Наличието на такива обстоятелства не се твърди в представената от чужденеца версия за причините да напусне страната си. Липсват каквито и да било доказателства, въз основа на които да бъде направено обосновано предположение за това, че в С. жалбоподателят Ф. У. М. е бил подложен на преследване или е бил обект на негативно отношение. В този смисъл, не са налице основания за предоставяне статут на бежанец.

Предоставянето на хуманитарен статут от друга страна е предпоставено (чл. 9, ал. 1 ЗУБ) от наличие на принуда върху чужденеца да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция; изтезание или

нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Алинея втора на чл. 9 уточнява, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. Текстът на чл. 9, ал. 1 ЗУБ е идентичен с този на чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО, „относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила”. Чл. 15 (букви „а”, „б”, „в”) определя, кои посегателства следва да се считат за тежки. Чл. 4, §§ 1 и 2 от Директивата пък определят начините за оценяване на фактите и обстоятелствата, изложени в молбите за международна закрила. Дадена е възможност на Държавата да прецени, че задължение на молителя е да обоснове своята молба, а компетентният орган следва да оцени, в сътрудничество с молителя, елементите, свързани с молбата му: информацията на молителя и всички документи, с които разполага за своята възраст, минало, включително и на свързаните с него роднини, за своята самоличност, за своето или своите гражданство/а, за страната или страните, както и за мястото или местата на предишно пребиваване, предходните му молби за убежище, за маршрут на пътуване, документи за самоличност и за пътуване, както и причините за молбата за международна закрила. Начинът на оценяване на фактите и на предоставените доказателства е регламентиран в § 3 на чл. 4. Съдът приема, че ответникът е положил усилия да оцени фактите и обстоятелствата. Той обосновано е приел, че твърденията на молителя не са подкрепени с доказателства. В този случай, според § 5, когато определени аспекти от молбата за закрила не са подкрепени от документи и други доказателства, може да не бъде изисквано потвърждаване (може да бъде прието, че бежанската история е достоверна), но само ако са изпълнени едновременно следните пет условия: а) молителят реално е положил усилия да обоснове своята молба; б) всички относими елементи, с които молителят разполага, са били представени и е било дадено задоволително обяснение за липсата на останалите доказателствени елементи; в) декларациите на молителя са преценени за свързани и достоверни и те не противоречат на известните и относими към неговия случай общи и конкретни информации; г) молителят е представил молбата си за международна закрила във възможно най-ранния момент, освен ако молителят може да посочи определени причини за това, че не го е направил; д) общата достоверност на твърденията на молителя е могла да бъде установена. Удачно ответникът е отбелязал, че молителят не е имал намерение да се ползва от закрилата на РБ, тъй като ясно е заявил желание да се установи в Н..

Мотивирани и съответстващи на материалноправните норми на ЗУБ са изводите, че причините, изтъкнати от търсещия закрила са неоснователни, с оглед предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен такъв. Така, относно Ф. У. М. може да бъде прието, че: съществува реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; 3. тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, по смисъла на чл. 9, ал. 1 ЗУБ и по смисъла на чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО. Ответникът е изложил мотиви в горния смисъл и така е изпълнил задължението си да

обсъди всички релевантни за конкретния случай обективни данни, както и твърденията на търсещия закрила. В настоящия случай не е установено, по отношение на молителя да е съществувала реална опасност, която да е била повод за напускането на С.. Преценката за необходимостта от предоставянето на субсидиарна защита се обуславя и от това, доколко молителят е успял да докаже, че е специфично засегнат, поради присъщи на личното му положение елементи. С оглед цитираните по – горе норми на чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО Съдът приема, че молителят не доказва такива обстоятелства. Ответникът правилно е приел, предвид изложената по време на интервюто бежанска история, че чужденецът не се позовава на причини от хуманитарен характер.

Макар да не е цитирал изрично текстовете на чл. 13, ал. 1, т. 14 и ал. 4 ЗУБ, по същество ответникът, освен на чл. 8 и чл. 9 с.з. се е позовал и на тези правни основания. Според нормата на чл. 13, ал. 4 ЗУБ, „обстоятелството по ал. 1, т. 14 може да бъде самостоятелно основание за отхвърляне на молбата, като явно неоснователна, единствено ако са изпълнени следните условия: 1. съществува връзка между чужденеца и съответната трета държава, обосноваваща връщането му, при индивидуална проверка на сигурността в държавата за съответния чужденец; 2. на чужденеца е предоставен документ на езика на третата сигурна държава, с който да информира съответните ѝ власти, че молбата му не е разгледана по същество. От своя страна разпоредбата на ал. 1, т. 14 постановява, че „молбата на чужденец за предоставяне на международна закрила се отхвърля като явно неоснователна, когато не са налице условията по чл. 8, ал. 1 и 9, съответно по чл. 9, ал. 1, 6 и 8, и чужденецът идва от трета сигурна държава, при условие, че ще бъде приет в нея“. Дефиницията за „трета сигурна държава“ (§ 1, т. 9 ДР ЗУБ) е: „държава, различна от държавата по произход, в която чужденецът, подал молба за международна закрила, е пребивавал и: а) няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение; б) е защитен от връщане до територията на държава, в която съществуват условия за преследване и застрашаване на правата му; в) не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; г) съществува възможност да поиска статут на бежанец и при предоставянето му да се ползва от международна закрила като бежанец; д) са налице достатъчно основания да се смята, че ще бъде допуснат до територията на тази държава. Така определените обективни предпоставки са в съотношение на кумулация, като за процесния случай Съдът приема за установено и доказано обстоятелството по б. „г“, а именно - съществува възможност Ф. У. М. да поиска в Турция статут на бежанец и при предоставянето му да се ползва от международна закрила, като бежанец.

Според доклад на Х. Райдс У. (www.ecoi.net), касаещ спазването на човешките права в Република Турция, в раздела „Бежанци, търсещи убежище и мигранти“ е отбелязано, че: опозиционните политици все повече подхранват антибежанските настроения, като се застъпват за връщането на сирийци в разкъсаната от война С.; поради това президентът Е. отговаря с обещания да презасели сирийците в окупираните от Турция райони на С. С.; стотици сирийски мъже и някои момчета са били незаконно депортирани в С. С., често, след като са били задържани и принуждавани да подпишат формуляри за доброволно връщане. Общозвестно е обстоятелството, че Република Турция е ратифицирала Женевската конвенция за

бежанците и Протокола от 1967 г., но прилага географско ограничение, спрямо търсещите убежище лица от неевропейски държави. С други думи, признава само бежанците от Европа. През април 2014 г. Република Турция е приела Закон за чужденците и международната закрила, който предвижда четири вида статут на закрила там, както следва: а) „статут на бежанец“ за лицата, признати за бежанци, по силата на Женевската конвенция, т.е. граждани на една от 47-те държави — членки на Съвета на Европа; б) „условен статут на бежанец“ за признатите бежанци от неевропейски държави; в) „статут на субсидиарна закрила“, какъвто могат да получат европейски или неевропейски граждани, които не отговарят на условията на Женевската конвенция, за да бъдат признати за бежанци, но при връщане в страната си на произход са изложени на риск от смъртно наказание, мъчения или като цяло нехуманно или унижително отношение, или да станат обект на посегателства в резултат на въоръжени конфликти в страната си; и г) „статут на временна закрила“, който се предоставя в случай на масов приток на бежанци.

Няма основания да не бъде прието, че сирийските граждани, които търсят закрила от войната в С. биват обхванати от режима на „временна закрила“ в Турция. В становище на Европейския икономически и социален комитет (ЕИСК), относно „Ролята на Турция в бежанската криза“ (Официален вестник на Европейския Съюз 2018/С 227/03, от 28.06.2018)) се констатира, че: от 2011 г. Турция е страната, приютила най-голям брой бежанци от С.; сирийците, влезли масово в страната първоначално са получили статут на „посетители“ и впоследствие статут на „временна закрила“, без обаче да имат правото да подадат молба за статут на бежанец. Целта е да се гарантира, че те ще останат в Турция, само докато продължава военният конфликт в С. и ще се върнат там, когато ситуацията се подобри. Тези данни обуславят логичния извод, че на сирийските граждани, пристигнали в Турция не се предоставя (не може да бъде предоставен) статут на бежанец, защото не идват от държава-член на Съвета на Европа, следователно и няма да получат субсидиарна закрила, защото по силата на провежданата в страната държавна политика те получават само т.нар. „временна закрила“.

Издаденото от председателя на ДАБ Решение № 7499/02.07.2024 г. е правилно и законосъобразно.

Водим от горното и на основание чл. 172 АПК, чл. 84 ЗУБ, Административен Съд С. – град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от Ф. У. М. –гражданин на С., против РЕШЕНИЕ № 7499/02.07.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, с което на чужденеца е отказано предоставяне на международна закрила.

Съдебното решение подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 – дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: